

Μαριάννα Τζιαντζή

«[...] Το πιο μυστηριακό και πιο μεγάλο/ είναι ένας άνθρωπος που τον 'μποδίζουν να βαδίζει [...]», και που τον 'μποδίζουν ν' ανασάνει.

Οι στίχοι του Ναζίμ Χικμέτ γίνονται επίκαιροι, καθώς τα περιστατικά φρικιαστικής αστυνομικής βίας κατακλύζουν όχι μόνο τις ΗΠΑ, αλλά όλο τον πλανήτη.

Αν υπήρχε ένα Διεθνές Μουσείο Εγκλημάτων Κοινωνικού Πολέμου, ένα από τα πιο δυνατά του εκθέματα θα ήταν το βίντεο με τις τελευταίες στιγμές του Τζορτζ Φλόιντ, που πριν πέντε μέρες δολοφονήθηκε στη Μινεάπολη από έναν αστυνομικό που τον πατούσε στο λαιμό κόβοντάς του την ανάσα — μια για πάντα. Και αυτό, επειδή υπήρχε η υποψία ότι ο 46χρονος Αφροαμερικανός επιχείρησε να αγοράσει κάτι με ένα πλαστό 20δóλαρο.

Αν υπήρχε βαθμολογία της θηριωδίας με αστεράκια, ο φόνος αυτός θα έπαιρνε τα πέντε στα πέντε. Όπως πέντε στα πέντε θα έπαιρνε και η δολοφονία του Γουίλι Μακ Κόι, ενός 20χρονου ράπερ, έρυσι στο Σαν Φρανσίσκο, τον οποίο οι αστυνομικοί εντόπισαν να... κοιμάται μες στο αυτοκίνητό του. Σύμφωνα με την έκθεση του εμπειρογνώμονα της αστυνομίας, οι 55 σφαίρες που έπεσαν μέσα σε 3,5 δευτερόλεπτα από 6 αστυνομικούς είναι μια «λογική αντίδραση». Έτσι καταρρίφθηκε το ρεκόρ των 41 σφαιρών, με τις οποίες οι αστυνομικοί της Νέας Υόρκης δολοφόνησαν το 1999 τον επίσης μαύρο 23χρονο Αμάντου Ντιάλο, έξω από το σπίτι του, επειδή τον πέρασαν για κάποιον άλλο.

Αυτά δεν συμβαίνουν μόνο στις ΗΠΑ αλλά σε πολλές χώρες και αν μιλάμε σήμερα γι' αυτές τις δολοφονίες είναι επειδή ο αντίκτυπός τους υπερβαίνει τα σύνορα μίας χώρας ή μιας κοινότητας, δηλαδή των μαύρων. Ο θάνατος είναι θάνατος, είτε δέχεται κανείς 55 σφαίρες είτε μία. Φρίκη δεν προκαλεί μόνο η αστυνομική η θηριωδία, αλλά και η ατιμωρησία που συνήθως ακολουθεί τέτοιου είδους εγκλήματα, γεγονός που ενθαρρύνει και άλλους -ένστολους και μη- να κάνουν το ίδιο.

Το φανταστικό αυτό μουσείο θα κρατά ζωντανή τη μνήμη των θυμάτων του ακήρυχτου κοινωνικού πολέμου. Οι άνθρωποι αυτοί δεν βρήκαν τον θάνατο επειδή ήταν λαϊκοί αγωνιστές: δολοφονήθηκαν επειδή απλώς βρέθηκαν σε λάθος τόπο και σε λάθος στιγμή ή είχαν λάθος χρώμα ή εθνικότητα. Έχει σημασία να μην ξεχνάμε. Ποιος θυμάται πώς λέγανε τη μικρή τσιγγανοπούλα που μόλις πριν δυο χρόνια πυροβολήθηκε μες στον καταυλισμό όπου διέμενε κοντά στην Άμφισσα, από έναν ευυπόληπτο επιχειρηματία της περιοχής; Θέλει πολύ γκουγκλάρισμα η ανεύρεση του ονόματός της, καθώς ανάμεσα στις αναρτήσεις σε πάμπολλα σάιτ, μόνο σε μία εφημερίδα αναφέρεται το όνομά της: Γιαννούλα. Το κορίτσι χωρίς όνομα δέχτηκε δύο σφαίρες, την ώρα που χόρευε και έμεινε στην ιστορία των ρατσιστικών εγκλημάτων απλώς σαν «η 13χρονη Ρομά».

Σε ένα φανταστικό Μουσείο Εγκλημάτων Κοινωνικού Πολέμου θα είχαν θέση οι τελευταίες στιγμές του Τζορτζ Φλόιντ.

Πόσο βαθιά και για πόσο καιρό αποτυπώνονται στη συλλογική μνήμη τα αναρίθμητα περιστατικά αστυνομικής βίας σε βάρος διαδηλωτών αλλά και ανύποπτων πολιτών; Ούτε στο ελάχιστο δεν μοιάζει να τρίζει ο θρόνος του κυρίου Χρυσοχοΐδη και των ανά των κόσμο ομολόγων του και ας πληθαίνουν οι αποκαλύψεις για ξυλοδαρμό, ξεγύμνωμα, ταπείνωση και δολοφονίες ανθρώπων. Και καθώς τα περιστατικά αυτά είναι τόσα πολλά, έχουν πια γίνει

μέρος της καθημερινής ρουτίνας ή αποκλειστικά αντικείμενο της λεγόμενης «αριστερής ευαισθησίας», λες και τις σφαίρες, τις κλοτσιές, τις γονατιές δεν τις δέχεται ολόκληρη η κοινωνία και ο πολιτισμός μας.

Το φανταστικό αυτό μουσείο δεν θα είναι μια κραυγή για εκδίκηση, αλλά μια διαρκής καταγγελία της βίας της εξουσίας και των τεράτων που αυτή γεννά. Παράλληλα με το οπτικό υλικό, θα ακούγονται και τα τραγούδια που γράφτηκαν για τους αδικοχαμένους όπου γης. Στην ελληνική εκδοχή αυτού του ψηφιακού μουσείου (γιατί ποια χώρα είναι τόσο αναμάρτητη, ώστε να φιλοξενήσει τη μόνιμη έδρα του) ίσως να ακούγονται οι στίχοι του Ναζίμ Χικμέτ, όπως τους μελοποίησε ο Θάνος Μικρούτσικος και τους ερμήνευσε με τέχνη και πάθος η Μαρία Δημητριάδη: «[το] πιο μυστηριακό και πιο μεγάλο/ είναι ένας άνθρωπος που τον 'μποδίζουν να βαδίζει/ είναι ένας άνθρωπος που τον αλυσοδένουνε».

Είναι ένας άνθρωπος που τον 'μποδίζουν ν' ανασάνει, θα λέγαμε σήμερα. Γιατί «δεν μπορώ ν' αναπνεύσω» –I can't breathe– ήταν τα τελευταία λόγια που είπε ο Τζορτζ Φλόιντ, ακινητοποιημένος στο πεζοδρόμιο από το σιδερένιο γόνατο του αστυνομικού.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)